

TRĂIEȘTE-ȚI LIBERTATEA CU RESPONSABILITATE!

Cartea profetului Ezechiel

Pastor Octavian Baban

Conținut

TRĂIEȘTE-ȚI LIBERTATEA CU RESPONSABILITATE!	1
CARTEA PROFETULUI EZECHIEL	1
GHID INTRODUCATIV	7
CARTEA PROFETULUI EZECHIEL	8
<i>Context istoric general</i>	<i>15</i>
<i>Autorul și datarea cărții</i>	<i>21</i>
<i>Contemporanii lui Ezechiel</i>	<i>42</i>
<i>Structura cărții</i>	<i>49</i>
<i>Viziunile din cartea Ezechiel</i>	<i>58</i>
<i>Mesajul cărții Ezechiel</i>	<i>66</i>
<i>Expresii caracteristice</i>	<i>93</i>
<i>Lecțiile calendarului prezent</i>	<i>96</i>
GHID DE STUDIU BIBLIC	107
IUNIE	107
23, 2:1-10, <i>Comunică responsabil evanghelia, 3:17-21 (Ez. 1-3)</i>	109
30, 5:1-17, <i>Ferește-te de neascultare, 5:7-8 (Ez. 4-6)</i>	123
IULIE	140
7, 8:1-18, <i>Ferește-te de idolatrie, 8:12 (Ez. 7-9)</i>	141
14, 11:14-25, 12 :21-28 <i>Alipește-te de legământul cel nou, 11:17-20 (Ez. 10-12)</i>	155
21, 14:1-23, <i>Fii atent la inima ta, 14:2-3, (Ez. 13-15)</i>	170
28, 16:43-63, 23:36-45, <i>Ferește-te de imoralitate, 16:62-63 (Ez. 16 și 23)</i>	184
AUGUST	199
4, 18:1-23, <i>Proclamă responsabilitatea fiecăruia, 18:2-3, 31-32 (Ez.17-19)</i>	200
11, 22:6-12, 23-31, <i>Proclamă nevoia de lideri drepecți, 22:29-30, (Ez. 20-22)</i>	214
18, 24:15-25:7, <i>Proclamă mustrarea Domnului, 25:6-7, (Ez. 24-25)</i>	230
25, 26:15-21, 28:1-19, <i>Avertizează asupra mândriei bogăției (Tir și Sidon), 28:6-7, (Ez. 26-28)</i>	245

SEPTEMBRIE	260
1, 31:1-14, 32:20-32, Avertizează asupra mândriei politice (Egipt și Asiria), 29:3, 14-16 (Ez.29-32)	261
8, 33:1-9, 34:1-16, Verifică-ți integritatea slujirii, 33:8-9, (Ez. 33-34)	276
15, 36 :6-15 ; 22-32 ; 37:1-14, Așteaptă trezirea spirituală, 37:26-27, (Ez. 35-37)	290
22, 38:1-12, 39:1-11, Recunoaște suveranitatea Domnului, 39:21, (Ez. 38-39). 305	
29, 43:1-12, 18-27, Prețuiește planul divin de mântuire, 43:10 (Ez. 40-44)	321
OCTOMBRIE	336
6, 47:1-23, Nădăjduiește în venirea Împărăției lui Dumnezeu, 47:12, 21-23, (Ez. 45-48)	337

Ghid introductiv

Cartea profetului Ezechiel

Cartea profetului Ezechiel nu este una ușoară, dar a fost aleasă pentru studiu pentru că are un mesaj măreț, încurajator, cu privire la încrederea în Dumnezeu și la folosirea înțeleaptă a libertății – fie în vreme de pace, fie în vreme de lipsuri și exil. Aici ar părea să intervină o contradicție, anume cum poate să existe libertate în vreme de robie, din cauză că Ezechiel și mulți alți evrei se aflau în Babilon ca robi de război, ca prizonieri, ca exilați... Adevărul este că iudeii au ajuns în robie pentru că nu au știut să folosească bine libertatea și s-au dedat idolatriei și nedreptății, desfrânării, și din păcate și în robie fiind, au copiat modelele rele ale vecinilor lor, nu și-au păstrat identitatea de popor al lui Dumnezeu și, în primă instanță, au devenit și mai idolatri, și mai neascultători de Dumnezeu. În același timp, nici iudeii rămași în țară nu și-au folosit libertățile spre pocăință și schimbare, ci spre încăpățânare și răzvrătire față de Dumnezeu. Astfel, este crucial să îți identifice libertățile și să îți propui să le trăiești frumos, cu bucurie, eficient, spre gloria lui Dumnezeu, cel care ne-a creat și ne-a chemat la o viață împlinită și cu mărturie bună. Ezechiel primește o evanghelie, o veste bună curajoasă și radicală și este chemat ca un străjer de pe vremuri să o vestească tuturor. Criticile pe care le aduce el societății ne pun pe gânduri și azi, iar judecata popoarelor, la fel ca și viziunile despre Ierusalimul viitor alcătuit o bază importantă pentru imaginile și mesajul lui Dumnezeu în Apocalipsa lui Ioan, din Noul Testament ca să ne arate în ce direcție merge istoria lumii.

Context istoric general

Date istorice importante pentru cartea profetului Ezechiel:

609 îH Bătălia de la Megiddo între Egipt și Iudeea, moare regele Iosia, domnește Iehoiachim (el arde în foc cartea profetului Ieremia).

605 Bătălia de la Carchemiș între Babilon și Egipt, Babilonul stăpânește Iudeea; moare Iehoiachim și începe să domnească Iehoiachin (ambele nume înseamnă același lucru: „Iehova va susține”; Iehoiachin mai este numit și Ieconia – „Iehova este credincios”; are loc prima deportare în Babilon (cf. Daniel)

597 Iehoiachin este luat prizonier în Babilon, are loc a doua deportare în Babilon (Ezechiel)

592-3 Chemarea lui Ezechiel la profeție

588 Revolta lui regelui Zedechia (numit și Mattania, unchiul lui Iehoiachin) împotriva Babilonului.

586-7 Căderea Ierusalimului, arderea Templului

571-2 Ultima profeție a lui Ezechiel (29: 17-20)

562 Moartea lui Nebucadnețar

560 Eliberarea lui Iehoiachin (2 Regi 25: 27-30)

538 Cyrus cucerește Babilonul

Autorul și datarea cărții

Ezechiel este un iudeu levit din Ierusalim care în anul 597 îH este luat prizonier și dus în Babilon împreună cu mulți alți prizonieri de război, în urma victoriei lui Nebucadnețar (Nabucodonosor), regele Babilonului, asupra Ierusalimului. Era căsătorit și trăia cu domiciliul forțat în Babilon, într-o casă proprietate personală (3:24; 8:1; 24:15-18). Foarte probabil, Ezechiel slujea deja la templul din Ierusalim, deoarece în profețiile sale se vede o bună cunoaștere a alcătuirii templului, a slujbelor, a jertfelor care se aduceau, precum și a abuzurilor făcute de preoții leviți și de domnitori cu privire la aceste jertfe.

După aproape patru ani petrecuți în Babilon (593 îH) Ezechiel primește chemarea de a profeti pentru poporul său și de a transmite judecățile și promisiunile de binecuvântare ale lui Dumnezeu pentru iudei și face lucrul acesta timp de aproximativ 20 de ani. El transmite mesajul, chemarea și muștrările lui Dumnezeu atât către iudeii exilați în Babilon, cât și către iudeii rămași în Ierusalim și are și câteva mesaje către popoarele păgâne din Orientul Apropiat. Revelația dată de Dumnezeu prin Ezechiel face parte dintr-un mesaj combinat, foarte puternic, pe care Dumnezeu îl direcționează către Israel, prin profeții Ieremia, Ezechiel și Daniel. Dumnezeu explică și decizia de pedepsire a poporului, le explică și ineficiența încercărilor de a scăpa de această pedepsire pentru idolatrie, imoralitate și nedreptate, și le oferă cu tărie și nădejdea readucerii în viitor, a exilaților, în locul vechii lor țări, sub conducerea lui Mesia, fiul lui David, și împreună cu toți cei credincioși care vor veni dintre neamuri.

Între timp, după zece ani după deportarea sa în Babilon, în 587 îH, situația s-a înrăutățit, iar Ezechiel află că babilonienii au atacat iarăși Ierusalimul (586 îH) și au distrus de data aceasta și Templul și că va avea loc o nouă deportare de prizonieri de război evrei în Babilon,

ultimul rege din dinastia lui David fiind și el adus ca prizonier. În situația aceasta foarte tristă, când poporul iudeu pare a fi pierdut totul, Ezechiel vestește pedepsirea popoarelor păgâne care s-au bucurat prea tare de căderea și pedepsirea lui Israel și vestește restaurarea țării și a capitalei ei, Ierusalim, descrisă mai ales prin construirea unui nou Templu, uriaș, și a unei reșezări a țării, în general.

Fără a intra în detalii, prima viziune a cărții loc în anul 592-593 îH, iar restul profețiilor sunt scrise într-o perioadă de 20-22 de ani, adică aproximativ între 592-572 îH. Este posibil ca seria acestor acestor profeții să fi fost revizuită în timpul dominației persane (522-485, Darius I) de către un grup de preoți, cu aceeași chemare deci, ca Ezechiel, când s-a permis prinșilor de război iudei să se întoarcă și să zidească Ierusalimul, în timpul lui Ezra și Neemia. Una din imaginile reprezentative și simbolice pentru profetul Ezechiel este cea a santineli, a veghetorului trimis să scruteze împrejurimile, istoria și să anunțe cuvintele Domnului. Santinela sau veghetorul, garda de pe zidul cetății, era un ostaș înarmat care păzea cetatea și observa orice mișcare la orizont, având datoria să anunțe pe cetățenii cetății despre orice fenomen sau mișcare de mulțimi care puteau afecta cetatea.

Ezechiel este un profet cu o mare putere de înțelegere a lucrurilor, și folosește în comunicarea Cuvântului lui Dumnezeu imagini vii, simboluri puternice, care, adesea îi sunt poruncite chiar de către Dumnezeu (profetul se folosește de 12 acțiuni simbolice, vezi 3:22-26; 4:1-3; 4:4-8; 4:9-11; 4:12-14; 5:1-3; 12:1-16; 12:17-20; 21:6-7; 21:18-24; 24:15-24; 37:15-28, într-un stil foarte asemănător cu cel al profetului Osea).

Unul din semnele profetice date poporului de Dumnezeu prin Ezechiel, este semnul dramatic al decesului soției lui (lumina vieții lui, 24:1-14) – un semn al judecății care va veni peste poporul lui Israel în așa fel încât nu vor avea timp să își jelească morții. Un alt semn este semnul scenetei despre asediarea cetății, iar altul este cel cu pregătirea bagajelor pentru o lungă călătorie (pentru exil).

Adesea Ezechiel folosește parabola, așa cum se vede în capitolele 15-17, 19, 23). În același timp însă el transmite cu forță mesajul lui Dumnezeu, cât mai direct cu putință, citând direct cuvintele lui Dumnezeu, fără interpunere, așa încât expresia „așa vorbește Domnul” se întâlnește foarte des în cartea lui.

Contemporanii lui Ezechiel

Ezechiel este, în limite mai largi, contemporanul profetului Daniel și al profetului Ieremia. Daniel fusese deportat mai devreme în Babilon, anume în 605 îH. În momentul scrierii cărții, Ezechiel era unul din leviții prizonieri de război, în timp ce Daniel era unul din aristocrații educați la școli înalte, veniți mai devreme, și care acum deținea poziții de rang înalt în imperiul babilonian. Ezechiel se referă cu respect și admirație la Daniel în Ezechiel 14:14, 20 (incluzându-l în grupul celor trei neprihăniți faimoși ai lumii: Noe, Daniel și Iov) și în 28:3, când împăratul Tirului este comparat cu Daniel și înțelepciunea acestuia (profeția poate fi nu doar despre Tir, ci și despre Diavol, asemănat adesea cu regele Tirului în mândria, bogăția și înțelepciunea sa). Se pare că Daniel era deja faimos pentru înțelepciunea sa și pentru experiențele sale cu Dumnezeu, pentru profețiile sale. Cu privire la legătura dintre Ieremia și Ezechiel nu sunt atât de multe dovezi, dar aparțin aceluiași context istoric și există anumite paralelisme de imagini (de exemplu, Ieremia 15:16 și Ezechiel 3:1-3). Ieremia a profetit înainte de plecarea în exil (627-605 îH), iar Ezechiel și Daniel au profetit în Babilon, unul ca aristocrat ales în conducerea imperiului, celălalt ca levit, slujind în poporul luat prizonier. Avem de a face aici cu un trio profetic de excepție care a slujit în aproximativ aceeași perioadă, vestind judecățile și promisiunile Domnului.

Structura cărții

Cartea profetului Ezechiel se poate împărți în două părți mari:

- A. Profețiile judecății (Ezec. 1-33)
- B. Profețiile restaurării și binecuvântării (Ezec. 34-48)

Cu mai multă atenție la conținut, împărțirea poate pune în evidență următoarele secțiuni și sub-secțiuni:

- A. Profețiile judecății asupra lui Israel (Ezec. 1-33)
 - a. Chemarea lui Ezechiel (1-11)
 - b. Vina și responsabilitatea lui Israel (12-19)
 - c. Profețiile pedepsirii lui Israel (20-25)
- B. Profeții împotriva popoarelor păgâne (26-32)
- C. Profețiile restaurării lui Israel (Ezec. 33-48)
 - a. Profețiile restaurării lui Israel (33-37)
 - b. Profeții despre confruntarea cu Gog și Magog (38-39)
 - c. Profețiile restaurării Ierusalimului: Noul Templu (40-48)

Atenția lui Ezechiel se concentrează când pe Israel, când pe neamurile păgâne care au contribuit la nimicirea țării: Israel (12-25), neamuri păgâne (26-32), Israel (33-37), neamuri păgâne (38-39), Israel (40-48). Dumnezeu, astfel, arată că are în vedere în judecățile și binecuvântările sale, întregul pământ, toate popoarele. O structură de felul acesta se întâlnește și în cărțile lui Isaia și Ieremia (1. pedepsirea lui Israel, 2. pedepsirea neamurilor păgâne, 3. restaurarea lui Israel).

Există și un anumit paralelism intern al cărții, o anumită simetrie. La început Templu este distrus și părăsit (8-11), la sfârșit este reconstruit cu atenție și măsurat cu generozitate (40-48). Dumnezeu este un Dumnezeu al mâniei (1), dar și un Dumnezeu al mângâierii (48). Munții lui Israel sunt muștrați în Ezechiel 6, dar sunt mângâiați în Ezechiel 36.

Viziunile din cartea Ezechiel

Pentru unii viziunile comentatori majore ale cărții sunt trei la număr și sunt cuprinse în capitolele 1-3, 8-11, 40-48; pentru alții cartea are patru viziuni majore, la primele trei adăugându-se și viziunea oaselor înviațe din Ezechiel 37.

Cartea profetului începe cu viziunea copleșitoare a gloriei lui Dumnezeu (Ezec. 1-3), reluată mai târziu în cap. 10, când gloria lui Dumnezeu părăsește Templul, ca expresie a judecății față de necredințioșii poporului (secțiunea este precedată de Ezec. 8: viziunea despre cei 25 de lideri iudei necredințioși și Ezec. 9: viziunea nimicirii Ierusalimului). Deși cu detalii mai puține, această viziune a gloriei

divine revine în capitolul 43:1-5, în termeni pozitivi, gloria lui Dumnezeu reîntorcându-se în țară, în Templu.

Urmează apoi celebra viziune despre învierea oaselor moarte (Ezec. 37). Între timp, viziunea pedepsirii lui Gog, din țara Magog (38-39) vine să dea un mesaj limpede despre evenimentele apocaliptice de la sfârșitul istoriei. În mod interesant, Ezechiel primește de mai multe ori chemarea de a ieși din sfera mundană, a evenimentelor zilnice, cu mesaje care vizează vremuri îndepărtate. Acestea pot viza atât finalul istoriei, cât și începutul ei, ca în cazurile în care, vorbind despre Tir, Egipt și Asiria, profetul începe să spună câte ceva și despre căderea din gloria creației și a Edenului, a lui Satan, prințul întunericului.

În final, viziunile restaurării arată că Dumnezeu are în vedere un viitor bun, cu toate detaliile sale: restaurarea Templului: Ezec. 41-42; măsurarea noii case a Domnitorului (Ezec. 45-56) și măsurarea țării (Ezec. 47). Totul este măsurat, bine organizat, în Templu și în jurul lui, iar Ierusalimul are un nume nou: „Domnul este aici” (48:35).

Mesajul cărții Ezechiel

Cartea este scrisă atât pentru evreii rămași în Ierusalim, cât și pentru cei aduși ca prizonieri în Exil. În finalul cărții sunt viziuni care au de-a face cu noul Israel, restaurat, și cu popoarele (străinii) care vor să facă parte din noul popor al lui Dumnezeu (adică, cu Biserica, așa cum înțelegem astăzi privind la evanghelii și la viziunile din Apocalipsa).

Viziunea despre gloria și prezența lui Dumnezeu și relația ei cu poporul iudeu apare de trei ori, o dată în Babilon, cap. 1-3, și o dată în Ierusalim (cap. 10-11), și încă o dată, la sfârșit, în cap. 43, iar detaliile comuncă sunt subliniate în scris chiar de Ezechiel (cf. 10:22). Aceasta ne arată că Dumnezeu este același atât acasă, în țară, cât și în exil, în Babilon și veghează asupra destinului celor din poporul său, de fapt, asupra destinului tuturor popoarelor. A treia apariție a viziunii despre gloria lui Dumnezeu, cea din 43:1-5, are un regim aparte, pentru că ea vestește vremea când gloria Domnului se va întoarce în noul Israel, în noul Ierusalim, în noul Templu reconstruit, cu ocazia restaurării țării, în finalul istoriei.

Plecarea în exil, în robie, a iudeilor, a avut loc în aproximativ trei valuri (Daniel – 605 îH, Ezechiel – 597 îH, și încă un val de prizonieri, când a căzut Ierusalimul și când însuși regele a fost luat prizonier – 587 îH).

O primă problemă a poporului a fost reacția celor rămași în Iudeea. În tot acest timp, evreii din Israel au fost plini de mândrie națională și erau necredincioși în continuare lui Dumnezeu, crezând că fiecare

înfrângere este ceva trecător. De aceea, între timp, prin măsuri politice interne și externe, și economice, ei credeau că se vor descurca și se vor elibera. Ei încercau să facă un joc politic la limită între puterea militară a Egiptului și cea a imperiului Babilonean. Babilonul, într-adevăr, nu a reușit să înfrângă semnificativ și definitiv Egiptul, și acesta a continuat să rămână o forță redutabilă în zona Orientului apropiat, pentru multă vreme. Analele de război ale Egiptului nici nu înregistrează înfrângeri în această perioadă, ci doar apariția unor bătălii care, se pare, s-au încheiat la egalitate, între Egipt și Babilon. Totuși, Babilonul a reușit să reducă și să controleze în bună măsură influența Egiptului în Orient. Și, printre altele, a reușit să facă lucrul acesta atacând și învingând regatul Iudeii, precum și atacând și controlând Tirul și Sidonul.

În această situație, mesajul lui Ezechiel pentru popor, asemănător cu mesajul lui Ieremia, este că Domnul îi va pedepsi și îi va duce în robie, din cauza idolatriei lor și a lipsei de credincioșie în legământ, chiar dacă ei cred sau nu lucrul acesta – dar că există în final, și speranța reînțarcerii, și că ar fi foarte bine să se pocăiască și să își pună toată nădejdea în Domnul.

O altă reacție negativă a poporului, a fost cea a prizonierilor de război aflați în exil. În loc să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință în urma înfrângerilor și a exilului, mulți din iudeii luați prizonieri s-au identificat foarte ușor cu credințele păgâne din Babilon și s-au integrat foarte bine în idolatria acestui imperiu păgân. Conducătorii poporului au început să se închine idolilor „purtându-i în inima lor” cum îi acuză Ezechiel – adică în ascuns. Femeile iudeice au început să se închine zeului fertilității Tamuz, sărbătorind cu zel moartea și învierea lui anuală, în vreme ce bărbații evrei au început să se închine soarelui uitând de rânduielele și principiile de închinare către adevăratul Dumnezeu, în cortul întâlnirii, iar mai recent, în Templul din Ierusalim.

În această situație, cartea lui Ezechiel arată că Dumnezeu își ceartă poporul și vrea să pună capăt și mândriei și idolatriei, și imoralității, atât acasă în Ierusalim și în toată Iudeea, cât și în exil, pedepsindu-i pe cei care, pe mai departe, îl uitau pe Domnul. De asemenea, El îi mustră cu putere atât pe iudei, cât și pe neamurile păgâne, în diverse feluri și cu privire la diverse vini specifice. Făcând așa, Dumnezeu arată că se află în control deplin asupra istoriei tuturor popoarelor.

Acest control se vede și din revelația că Dumnezeu are și judecăți aspre față de Egipt, Tir și Sidon, Asiria, Elam, Edom, și alte popoare, care s-au mândrit și s-au bucurat de căderea lui Israel. Unele din popoare (Egipt, Tir, Asiria) sunt folosite în viziune ca simboluri pentru

răzvrătirea cerească a lui Satan și alungarea lui din Eden, ceea ce face din Ezechiel o carte care vorbește și despre istoria îngerilor răzvrățiți.

În același timp, carte descrie niște judecăți pe viitor, în capitolele 38-39, despre popoarele încă neprecizate ale lui Gog, în țara Magog și din alte regiuni, care se unesc în atacul asupra Ierusalimului - și pe care Dumnezeu le atrage în aceste alianțe, ca să le pedepsească mândria și necredința. Atacul este legat, cum se înțelege din restul Bibliei, de răzvrătirea antihristică din finalul istoriei. Aceste judecăți Domnul le va împlini prin implicarea lui Israel și a lui Mesia și prin ele se arată că Domnul vede și conduce toată istoria pământului, de la un cap la altul, chiar înainte să se întâmple!

În același timp, cartea Ezechiel afirmă cu tărie mersul înainte al mântuirii divine și faptul că planurile de binecuvântare a lui Israel, vor include și restul popoarelor lumii, în virtutea suveranității lui Dumnezeu și alegerilor sale făcute prin har, prin Mesia, cu dragoste. Mesia, fiul lui David, este domnul adevărat care va aduce pace și sfințenie și venirea domniei lui este singura speranță a restaurării omenirii.

În ciuda judecăților aspre, este uimitor că Dumnezeu nu renunță la lucrarea de mântuire, nu renunță la alegerea lui Israel, nu renunță la ideea unui popor nou, binecuvântat, într-o țară sfințită, binecuvântată, angajat într-o viață care aduce glorie lui Dumnezeu, și întărește mereu promisiunile despre Mesia. Din acest punct de vedere, cartea lui Ezechiel este aspră, dar extrem de pozitivă. În capitolele 40-45 se văd din plin aceste planuri binecuvântate.

Cartea Ezechiel este, astfel, o carte responsabilității personale a omului și a judecăților suverane ale Domnului, precum și o carte a încrederii în puterea lui Dumnezeu de a menține, prin dragoste și credincioșie, cursul evenimentelor mântuitoare, atât prin judecată, cât și prin binecuvântare, până în final. El va aduce restaurarea finală a omenirii și venirea Împărăției lui Dumnezeu, a prezenței sale pe întreg pământul.

Expresii caracteristice

Fiul omului

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel

Vor ști că eu sunt Domnul

Așa vorbește Domnul Dumnezeu

Heruvim

Eden

Templu

Locașul cel Sfânt
Din pricina aceasta...
Robul meu David

Lecțiile calendarului prezent

Lecțiile din calendar urmăresc următoarele teme generale, adunând împreună mai multe subiectele cărții:

- a. credincioșii au o chemare măreață și o responsabilitate serioasă de a vesti evanghelia tuturor cu dedicare (1-12),
- b. fiecare om este responsabil pentru acțiunile sale (13-19),
- c. este mare nevoie de lideri drepecți și de pocăință în națiune (20-25),
- d. credincioșii trebuie să se ferească de ispitele belșugului (mândria bogăției, mândria puterii politice, pierderea integrității, 26-34).
- e. Trebuie să așteptăm activ vindecarea națiunii și trezirea spirituală pentru că nu vin decât de la Dumnezeu (35-37).
- f. vindecarea națiunii și recunoașterea suveranității Domnului sunt subiecte importante pentru toate popoarele (38-44),
- g. Împărăția lui Dumnezeu și a alesului său Mesia este singura nădejde de viață a omenirii (45-48).
- h. Libertatea trebuie trăită cu curăție și responsabilitate, indiferent în ce grad o avem, ca îi dăm slavă Domnului prin tot ce facem

Ghid de studiu biblic Iunie

23, 2:1-10, Comunică responsabil evanghelia, 3:17-21 (Ez. 1-3)

Când Ezechiel își începe cartea, era deja prizonier în Babilon de patru ani. Totuși, chiar și în exil Dumnezeu îți poate vorbi și îți vorbește lui Ezechiel. Aceasta este o încurajare pentru toți cei care trăiesc în condiții dificile, în culturi păgâne (astfel de oameni sunt creștinii din China, India, Rusia, poate și din Uniunea Europeană, etc).

Ezechiel vede o imagine a slavei lui Dumnezeu care îi este arătată printr-un tron sprijinit pe un cristal uriaș, iar acesta pe patru heruvimi, așezat pe niște roți uriașe aflate în mișcare în armonie prin Duhul și făcând un vuiet puternic, pe tron stând un chip de om luminos, înfocat. Întregul ansamblu în mișcare era însoțit de lumini și fulgere, era plin de ochi – care arată atotștiința și atot-supravegherea lui Dumnezeu, și era de dimensiuni imense. Nu este ușor să ne închipuim imaginile văzute de Ezechiel, dar un lucru este sigur: ele arată gloria măreață a Domnului, iar efectul viziunii este copleșitor. Unele detalii sunt foarte asemănătoare cu cele date în Apocalipsa.

Ezechiel este chemat să dea un mesaj din partea lui Dumnezeu către iudei care sunt descriși ca „un popor de îndărătnici”. Mesajul este dificil, de aceea Ezechiel este încurajat să îl spună demn, cu curaj. Când ești chemat să vorbești cuvântul Domnului, trebuie să nu te temi de oameni, căci Dumnezeu te va susține. Apoi, cel ce vestește cuvântul Domnului trebuie să se hrănească cu acest cuvânt (vezi și Apoc. 10:8-10). Este exact ceea ce oamenii îndărătnici nu fac. Domnul Isus i-a răspuns Diavolului că omul nu se hrănește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu. Citirea Scripturii este importantă pentru că în cuvântul divin se află standardele lui Dumnezeu, vocabularul lui, voia lui, chemările lui, adevărurile lui spirituale, planurile lui.

După „curaj”, al doilea cuvânt cheie este „responsabilitate”. Profetul trebuie să arate voia Domnului mereu, ca un far care dă lumină călăuzitoare tuturor, fie că vor sau nu să o folosească. Când evanghelia este ascultată, apar și mari satisfacții, bucurii, dar frumusețea și tăria evangheliei este că ea trebuie vestită chiar și atunci când nu este ascultată. Ești tu conștient de măreția Domnului? Ești curajos în vestirea evangheliei? Ești responsabil și perseverent în mesajul tău, ca să mergi înainte chiar dacă oamenii nu te ascultă, și, de asemenea, ca să te bucuri și să îi mulțumești Domnului, atunci când te ascultă?

30, 5:1-17, Ferește-te de neascultare, 5:7-8 (Ez. 4-6)

Capitolele 4-8 conțin cinci mesaje profetice care încep fiecare cu Ezechiel numit „fiul omului”, fiind trimis să vestească voia Domnului. În 4-6 sunt primele trei mesaje.

În primul mesaj, Ezechiel le oferă o lecție „pe viu” despre cucerirea Ierusalimului și despre asediile viitoare asupra Iudeii. El desenează Ierusalimul pe o cărămidă umedă, nearsă, ca acelea folosite la construcția zidului babilonian, și apoi declanșează un atac simbolic asupra acestui Ierusalim, în care reprezintă și acțiunea armatelor inamice și reacția populației asediate. O vreme stă pe coasta dreaptă și o vreme stă pe coasta stângă, apoi simbolizează asediul mâncând hrană puțină, săracă, preparată în condiții grele. Apoi arată cum cetatea va fi lovită cu berbecii, cum porțile vor fi dărâmate și va fi învinsă. Iudeii exilați erau mândri și insensibili și nu voiau să accepte realitatea pedepsei divine, iar Ezechiel e nevoit să le vorbească prin simboluri. Ați observat că păcatul te face insensibil și mândru? Ce e de făcut când vezi o astfel de persoană?

În al doilea mesaj, Ezechiel își tunde complet părul și barba, ca semn al judecății lui Israel, și le împarte în trei părți și le distruge în mod diferit ca să arate ce fel de nimicire va experimenta poporul. Ele prevestesc focul ce va veni asupra Ierusalimului, moartea unora din popor și exilarea celorlalți în toată lumea.

În al treilea mesaj, munții lui Israel, care personalizează poporul și conducătorii lui, sunt judecați cu toate altarele lor idolești, cu stâlpii închinăți soarelui, cu jertfele aduse acolo. Domnul le spune că vor muri că vor fi loviți de ciumă, sabie și foame. Deși unii erau deja deportați, ca Ezechiel, dar Dumnezeu judecă în continuare țara lui Israel pentru idolatrie, pentru lipsa de dreptate (nesocotirea legilor), pentru adulter spiritual și infidelitate în familie.

Aceste mesaje trebuie să ne facă să prețuim jertfa lui Isus cea ispășitoare și harul primit prin El (Ioan 1), prin care condamnarea noastră a luat-o El asupra sa, altfel am fi rămas sub mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Mulți neagă astăzi pedeapsa divină sau existența iadului, dar Biblia afirmă că Dumnezeu are pedepse severe și pe pământ și în veșnicie pentru cei care resping credința în Isus și bunătatea, ascultarea de Domnul.

Crezi că sunt și astăzi oameni sau popoare care să experimenteze ceva asemănător cu rătăcirea lui Israel prin neascultare? Hotărăște-te să fii atent la muștrări, gata de pocăință, să renunți la obiceiuri și modele necreștine de viață.

Iulie

7, 8:1-18, Ferește-te de idolatrie, 8:12 (Ez. 7-9)

Ezechiel vestește pedepsirea lui Israel, despre care Domnul spune în mod repetat: „și veți ști că Eu sunt Domnul”. Despre ce fel de știință sau cunoaștere vorbește Domnul aici ?

Citiți întregul capitol șapte și remarcați ce anume judecă Domnul în Israel: iubirea de bogății, idolatria din mijlocul lor, trufia vieții, nedreptățile (silniciile), uciderile, necunoașterea Legii și nepăsarea față de ea, lipsa de putere și de repere serioase în consiliere (sfătuire), profeția la comandă regală (în funcție de interesele politice). Mai sunt și altele? Cum vă explicați că a ajuns poporul în această stare?

În capitolul opt se văd ce lipsuri aveau liderii poporului. Ei nu se mai încred în Domnul, cred că El i-a părăsit și, în loc să se pocăiască, încep să caute favoarea idolilor păgâni. Toți păcătuiesc. Liderii poporului se închină înaintea idolilor. Femeile din popor se ocupă de tradiția păgână a bocitului pentru Tamuz (primăvara se postează 40 de zile și se bocea moartea lui Tamuz, zeul fertilității și al belșugului, apoi se sărbătorea învierea acestui zeu. Tamuz sau Dumuzid, la sumerieni, Osiris la Egipteni, Adonis – în unele legende grecești). În altă viziune, Ezechiel vede cum unii din bărbații din Israel stăteau cu spatele la Templu și se închinau soarelui.

Capitolul nouă vorbește despre pedeapsa care vine peste tot poporul și de faptul că Domnul îi cunoaște pe ai săi și îi însemnează (cu cerneală!), ca să îi scutească de suferințe (vezi Apoc. 7:1-3, și Apoc. 13:16-17). Șase îngeri nimicitori stau gata să pedepsească poporul, iar un om cu călimară și cerneală este gata să îi însemneze pe cei ce vor scăpa.

Câteva întrebări: în ce fel se poate spune că oamenii sunt și astăzi ispițiți să se închine belșugului și fertilității, fecundității, câștigului? Ai exemple? Gândește-te în ce fel creștinii pot evita astfel de capcane.

În ce fel se poate instala și astăzi, printre oameni, dezamăgirea și lipsa de credință în Dumnezeu? Este oare dezamăgirea o formă de necredință? Oare sunt credincioșii marcați sau însemnați și astăzi, de Dumnezeu, ca să fie păziți într-un mod special? De ce da sau de ce nu? Cum? Ce rol special are Duhul Sfânt aici? Cere Domnului putere să nu cădem în capcanele dezamăgirii și ale idolatriei, ci să nădăjduim în El.

14, 11:14-25, 12 :21-28 Alipește-te de legământul cel nou, 11:17-20 (Ez. 10-12)

În același fel în care gloria lui Dumnezeu i s-a arătat lui Ezechiel la râul Chebar, în Babilon, i se arată și acum, în viziune, mișcându-se în Ierusalim, în Templu. Domnul este același peste tot și în exil și în țară, și acasă și la facultate, și la serviciu.

Viziunea aceasta copleșește prin strălucirea ei, prin puterea și comunicarea dintre Dumnezeu și heruvimi – dintre ei și carul gloriei divine (roțile în spirală, mereu în mișcare). Cele patru fețe ale heruvimilor (de bou; om; leu; vultur), au înțelesuri multiple (cifra 4 înseamnă autoritate peste tot pământul; ochii multipli semnifică omniștiința divină; cele patru fețe ale heruvimilor pot fi imagini ale semințiilor conducătoare ale lui Israel : Ruben - omul, Efraim - boul, Iuda - leul, Dan - vulturul). Heruvimii sunt acele ființe puternice care poartă tronul divin, o imagine mai glorioasă decât cea a chivotului, care avea și el doi heruvimi cu aripi. Dumnezeu și domnia sa glorioasă se îndepărtează însă de oamenii care nu aduc o închinare curată. El curăță cu foc Templul și apoi se depărtează de acesta și lucrul acesta ar trebui să ne pună pe gânduri.

Capitolul 11 arată cum liderii erau foarte înfumurați și se vedeau ca un produs de mare preț al societății, fiind păziți de cetate: le plăcea să spună că ei erau carnea, iar cetatea oala care îi păzește. Dumnezeu îi ceartă și schimbă metafora: le spune că ei sunt, de fapt, conținutul vulnerabil al cetății, iar oala va fi nu apărarea lor, ci tortura lor, pentru că vor fierbe în ea până la moarte.

În 11 :17-21 se arată judecata Domnului: pe cei cu inimă gata de schimbare El îi va transforma, dându-le o inimă nouă, dar pe cei cu inimă care se bucură în idolatrie, îi va pedepsi. Care este diagnosticul spiritual al inimii noastre? Suntem gata să ne schimbă după voia lui Dumnezeu? Cât de tare de alipim de legământul lui Hristos? Cum ne vedem noi pe noi înșine: ne vedem și privilegiați, de mare preț? Ne vedem ca martori curați ai lui Dumnezeu?

În Ezechiel 12 Domnul îi poruncește să vorbească poporului prin semne, iar semnul lui special este semnul pregătirii bagajelor pentru o călătorie îndelungată în exil: bagajele sunt pregătite, se sparge zidul – ca pentru fugă, etc. Noi ar trebui să ascultăm cuvântul Domnului direct, și fără semne speciale. Să credem în promisiunile și profețiile Domnului și să așteptăm Împărăția lui Dumnezeu. Care sunt profețiile la care ții cel mai mult ? Ți-a vorbit Domnul vreodată prin semne? Dar prin Scriptură, în mod special? Dar prin cei credincioși?

21, 14:1-23, Fii atent la inima ta, 14:2-3, (Ez. 13-15)

Inima, adică gândirea și personalitatea omului, cu motivațiile sale profunde, este fie un teritoriu al ascultării de Dumnezeu, fie un teritoriu al răzvrătirii și înșelării, al minciunii și necredinței. În Ezechiel 13, primii care sunt vinovați de inimi înșelătoare sunt chiar profeții, bărbații (1-16), apoi și femeile (17-23). Ei dădeau profeții false, încurajau în mod mincinos poporul că totul e bine și că va fi pace, spuneau cuvinte care nu vin de la Dumnezeu, lucrau în echipă ca să convingă poporul cu false speranțe de libertate și „vopseau” astfel zidurile cetății în ipsos alb, când, de fapt, venea nenorocirea. Toate le făceau „după gustul inimii lor” (13 :2, 22). Primejdia aceasta există și astăzi, să îți închipui mesaje divine după gustul tău, dar nu după Scriptură. Ce gusturi au astăzi credincioșii? Să li se vorbească de îmbogățire, despre puteri și minuni? Inima omului îi dă sfaturi după plăcerea lui, ca într-o oglindă (Prov. 27 :11). Femeile profetese înșelau și ele oamenii, cu tot felul de farmece și mesaje care dădeau nădejde celui rău și îl împiedicau să se pocăiască și prin care întristau inimile celor neprihăniți, și le răpeau nădejdea (13.19 și 22).

Profeții mincinoși aveau un secret teribil: își ascundeau idoli în inimă (14 :3,4 și 7). De aceea, Dumnezeu le promite că nu le va răspunde când vor veni, prefăcuți, să caute voia Domnului (14 :7), ci le va da un semn înșelător. 2 Tesaloniceni 2:11 se spune că Dumnezeu va trimite celor necredincioși o lucrare de rătăcire și, la fel, Isus refuză să le răspundă celor ipocriți (Matei 21 :24-27). La testul înșelăciunii și al adevărului, fiecare stă singur înaintea lui Dumnezeu, cel care îți cunoaște inima. Ezechiel folosește aici un fel de refren, anume chiar dacă în popor ar trăi Noe, Daniel și Iov, trei oameni cu adevărat sinceri și neprihăniți, fiecare și-ar salva doar sufletul său, nu ar putea să-i ajute pe cei din jur. Deci, dacă Dumnezeu ne-ar verifica cu un test al sincerității, ce rezultate credeți că am obține ?

În final, Ezechiel 15 vorbește despre soarta viței de vie, asemănată cu soarta omului credincios sau necredincios. Destinul viței de vie este să aducă rodul așteptat. Dar dacă nu îl aduce, atunci prin ce ar mai putea fi folositor ? Lemnul nu i-ar fi bun de nimic, nici de toiaș, nici de mobilă, nici măcar de un cuier cumsecade, de un cârlig. Mesajul radical al lui Ezechiel despre nevoia de rod apare și la Isus, în Ioan 15:1-6 (Isus e vița, noi suntem mlădițele roditoare) și în Marcu 9:50 (noi suntem sarea lumii, dar sarea rămasă fără gust își pierde rostul). Cercetează-ți inima, căci din ea ies izvoarele vieții (Prov. 4:23). Aduce rod inima ta sau ascunde în ea idoli?

28, 16:43-63, 23:36-45, Ferește-te de imoralitate, 16:62-63 (Ez. 16 și 23)

Imoralitatea este o robie distructivă, mai distrugătoare pentru suflet decât prizonieratul într-un război. Israelul, cu capitalele sale Samaria și Ierusalim (Ohola și Oholiba, „cortul ei” și „cortul meu e la ea”, în cap. 23), s-a mândrit cu succesul său, dat de Dumnezeu, de fapt. Poporul din nord și cel din sud s-au lăsat ademenite de imoralitatea păgână pentru că era la modă.

Povestea Ierusalimului, în special, este ca povestea unei refugiate pe care Dumnezeu a scăpat-o de la moarte, i-a dat sănătate, frumusețe, i-a jurat credință și se aștepta să îi devină logodnică și soție credincioasă. În ciuda darurilor primite și a așteptărilor, Ierusalimul nu a fost o soție fidelă. Aceasta este drama păcatului: Dumnezeu ne-a creat să fim asemenea lui și să fim împreună cu El, cea mai înaltă chemare posibilă în univers. Păcatul aduce însă faliment și dezamăgire în viață.

Te-ai plictisit și tu de viața de credință? Crezi că imoralitatea lumii este atractivă și „la modă”? Te simți ispitit să lași viața curată la o parte? Democrația recentă de tip european aduce aceste întrebări foarte aproape de noi. Este adevărat că trebuie să trăim în pace cu toți, în societatea modernă, și să respectăm legile țării, dar asta nu înseamnă însă că este bine să uităm standardele lui Dumnezeu de sfințenie și de normalitate biblică. Ce atitudine ar trebui să aibă credincioșii față de minoritățile de comportament și identitate?

Păgânismul te duce într-o prăpastie adâncă (Ezec.23:36-45): israeliții s-au închinat idolilor, și-au adus copiii jertfă acestor idoli (dispreț față de familie și viață), au întinat închinarea în Templu. Aici se văd primejdiile vieții de credință: schimbarea destinației închinării; primejdia imaginilor imorale (Ezechiel 23:14-16, pornografie); ispita prostituării intelectuale pentru avantaje politice, care apare în 23:3 și 6 (voiau alianțe cu Egiptul și Asiria și începeau să trăiască la fel ca ei). Și, cum zice Eclesiastul, nu e nimic nou sub soare. Cum se poate feri cineva de acest potop de imoralitate care vine, adesea, împreună cu prosperitatea? Cum trebuie căutați și ajutați cei care încep să își revină din păcat?

În Ezechiel 16:60-63 Dumnezeu promite iertarea și reînnoirea Israelului. El nu va renunța la noi, dar va judeca pe cei necredincioși și, în același timp, va înnoi și invitația la viață, prin credință în Hristos. Trăiești și tu această reînnoire? Te ferești de primejdiile modelelor păgâne de viață?

August

4, 18:1-23, Proclamă responsabilitatea fiecăruia, 18:2-3, 31-32 (Ez.17-19)

Aceste capitole aduc trei imagini deosebite ale responsabilității personale și ale credincioșiei: vulturii, fructele acre și vița de vie.

Cele trei parabole ale vulturilor care plantează muguri de cedru și îi transformă în vițe roditoare ridică întrebarea dacă suntem serioși în relațiile cu alții și dacă avem caracter în relație cu Dumnezeu. În primele două texte (17:1-6 și 7-10) este vorba de responsabilitate politică a israeliților. Primul vultur mare este Babilonul care, prin pedeapsa adusă de Dumnezeu, vine și îl ia pe Israel și îl duce în exil ca să asigure acolo un timp de pocăință, dar și de înflorire. Poporul rămas în Israel a căutat însă căi de scăpare de pedeapsa Domnului și a ajuns și mai rău. Ei au căutat un alt suzeran puternic, Egiptul, al doilea vultur mare, ca să-i devină vasal și să scape de sub pedeapsa lui Dumnezeu. În a treia apariție a parabolei (17:22-24), Domnul spune că El este vulturul cel mare care se va îngriji de soarta poporului, pentru că El este cel care răsplătește sau smerește popoarele. Crezi că se potrivește aici versetul din 1 Petru 5:6-11, „Smeriți-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu pentru ca, la vremea potrivită, El să vă înalțe”?

În aceste capitole apare și întrebarea dacă este drept să sufere copiii pentru greșelile părinților (părinții au mâncat fructe acre, iar copiiiilor li se strepezesc dinții?). Dumnezeu afirmă în Ezechiel 18 că nu rudenia contează, sau familia, bună sau rea, strămoșii sau urmașii, ci fiecare contează cu persoana lui proprie. Ce semeni, aceea culegi. Există și o influență a părinților, dar copiii au propria viață și propria răspundere. Ce implicații ar avea această observație asupra carierei, dar asupra căsătoriei?

Observă domeniile în care Dumnezeu dorește să fim responsabili (18:5-9, 10-16): judecată dreaptă, evitarea idolatriei, curăție morală, respectul persoanei, dreptate socială, corectitudine financiară, lipsa lăcomiei, generozitate și milă, precauție și autocontrol, cunoașterea și ascultarea Cuvântului Bibliei, etc. Este posibilă pocăința, pentru cei ce greșesc în aceste domenii? Ce spune textul din 18:23-25? În al treilea rând, capitolul 19 vine cu parabolele despre Israel ca o leoaică și ca o viță de vie și arată regretul că pe atunci nu mai erau lideri mari și responsabili în poporul lui Dumnezeu. Crezi că acest subiect este un subiect de rugăciune și pentru noi, pentru Biserică și pentru poporul român, de asemenea?

11, 22:6-12, 23-31, Proclamă nevoia de lideri drepți, 22:29-30, (Ez. 20-22)

Poporul drept are nevoie de lideri drepți. De două ori Ezechiel este invitat să judece poporul și liderii, o dată în 20:4 și apoi în 22:2. De fapt, se văd 3 judecăți importante: judecata harului în istoria lui Israel (cap. 20), profeția sabiei Domnului (pedeapsa războiului, cap. 21) și judecata liderilor (cap. 22).

Judecata harului este dată ca răspuns liderilor veniți să întrebe despre voia Domnului, în vreme ce erau nesinceri și trăiau în idolatrie și neascultare. De aceea, Domnul le spune că nu vor primi nici un răspuns. Nesinceritatea și idolatria nu primește răspuns la rugăciune.

Deși în istoria lui Israel Domnul a lucrat adesea în mod special, vezi 20:14, 22 și 44, și a funcționat bine refrenul: *Domnul i-a cruțat până acum doar din pricina Numelui său*, a venit vremea când tot harul arătat în istorie, din zilele Exodului până în vremea acestui exil, avea să ia sfârșit. Neascultarea continuă aduce judecata. Totuși, promisiunile restaurării împărăției și vindecării, în 20.33-44, rămân valabile.

Dumnezeu este hotărât să aducă sabia asupra mândriei și neascultării poporului și a liderilor (imnul și profeția sabiei, 21:24-27). Este impresionant că mânia Domnului este gata să aducă pedeapsa și peste cel neprihănit și peste cel rău (21:3-4), pentru că judecă tot poporul. Doar Mesia va fi conducătorul cu adevărat drept (21:27). Lucrul acesta arată iarăși nevoia uriașă de lideri drepți care pot da o direcție bună poporului. Cerințele liderilor Bisericii apar în Tit 1:5-9, în 1 Timotei 3:1-13, sau 6:12-16. Credeți că le respectăm cum trebuie?

Neascultarea poporului și a liderilor săi se vede clar în 22:3-13, 25. Cum se purtau mai marii poporului? Ei sunt acuzați de lăcomie și violență, de crimă, de uneltiri. La fel și celelalte căpetenii ale poporului, vezi 22:25, 27. Credeți că există vreo apropiere cu Iacov 5:1-5? Dar cu 1 Timotei 6:17-19, sau Efeseni 6:5-9?

Cum se purtau preoții poporului? Vezi 22:26. Nu păzeau Legea, sfințenia, Cuvântul, nu învățau pe popor ce este bine și curat. Vezi și Iacov 3:1. Cum se purtau profeții poporului? Vezi 22:28. Dădeau încurajări false, laudau realizările naționale și îi ajutau să fie mândri de ei înșiși, ca popor, cu profeții false.

Cum a ajuns să se poarte poporul? Vezi 22:7-13, 29. A ajuns nedrept, asupritor, hoț. Neprihănirea înalță un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor (Prov. 14:34). Ce ar trebui să facem pentru a avea lideri drepți? Să ne rugăm pentru ei. Să îi pregătim. Să îi educăm pe tinerii din Biserică. Să ne rugăm pentru școli, pentru profesori.

18, 24:15-25:7, Proclamă mustrarea Domnului, 25:6-7, (Ez. 24-25)

În Ezechiel 24-25 mustrarea Domnului vine cu două imagini aparte pentru Israel și cu o avertizare împotriva răzbunării, dată cu dedicație poporului amonit și moabit, urmașii lui Lot.

Mai întâi, Dumnezeu ia imaginea îndrăgită de iudei, a oalei plină cu mâncare gustoasă (Ezec. 10-12), și o schimbă din nou. Le spune că va încerca să curețe acest cazan cu foc, să cadă toată murdăria și rugina, dar pentru că ei nu ascultă, va fi obligat să pedepsească poporul. Așa cum spune și Elihu, în Iov: „Dumnezeu vorbește, când într-un fel, când într-altul, numai omul nu ia seama” (Iov 33:14). 1 Corinteni 11:31 spune: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați”. Proverbe 29:1 ne avertizează că „un om care se împotrivește tuturor mustrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac”.

A doua parabolă a capitolului 24 este dureroasă și arată prețul neascultării (după cum arată și prețul slujirii devotate a unui profet adevărat). Prețul neascultării continui este dispariția lacrimilor. Adesea, în necaz, plângem și are loc o descărcare a tensiunii sufletești. Pocăința cuiva poate fi însoțită de lacrimi (deși uneori și cei nesinceri plâng, dar joacă teatru și lăcrimează fără compasiune). Ceea ce spune Cuvântul însă este vine o vreme când necazul poate fi atât de mare încât nici lacrimile nu mai sosec la timp: „Nu vă veți acoperi barba și nu veți mânca pâinea de jale, veți sta cu turbane pe cap și cu încălțăminte în picioare, nu vă veți jeli și nici nu veți plânge” (24:22-23). Vezi și Evrei 12:16-17, despre vremea când lacrimile regretului nu mai schimba nimic.

În Ezechiel 25, Domnul arată că se folosește de diverse împrejurări și popoare ca să răsplătească sau să pedepsească pe oameni. Unii fac voia lui chiar fără să știe. Astfel, amoniții și edomiții, urmași ai lui Lot, un fel de veri ai evreilor, au adus războiul și înfrângerea asupra lui Israel pentru că așa a permis Dumnezeu. Dar Dumnezeu anunță o pedeapsă specială pentru ei pentru că au dovedit răutate în victorie, și răzbunare și batjocură în pedepsirea lui Israel. Vina aceasta a fost așa de mare încât Dumnezeu le-a șters de pe hartă. În locul lor este astăzi Iordania, locuită de arabi și alte popoare. Oare câte organizații sau state se bucură și azi să vadă creștinii prinși, acuzați, pedepsiți?

Să nu te bucuri nici tu când vrăjmașul tău este doborât, ci să îți pese că este om și suferă. David a plâns când Saul a fost ucis pe câmpul de luptă. Iov 6:14 spune că „acel ce suferă are drept la mila prietenului, chiar dacă părăsește frica de Cel Atotputernic.” Trebuie să avem o inimă plină de compasiune, gata de ajutor.

25, 26:15-21, 28:1-19, Avertizează asupra mândriei bogăției (Tir și Sidon), 28:6-7, (Ez. 26-28)

Bogăția materială și succesul intelectual atribuite doar forțelor și meritelor proprii sunt un amestec foarte distructiv. Tirul și Sidonul sufereau de acest sindrom de o bună bucată de vreme (aveau înțelepciune, frumusețe, 27:3; 28:17, succesul lor economic este descris în 27:4-26).

Mândria bogăției și puterii, a succesului, duce la ruperea relației cu Dumnezeu, la răzvrătire (28:2-5, 9). De asemenea, duce și la stricarea prietenilor: David fusese prieten cu Hiram, împăratul Tirului, la fel și fiul său Solomon (2 Sam.5:11; 1 Regi 5:1). În Ezechiel 26:2 Tirul a ajuns să râdă de nenorocirea Ierusalimului și se bucură că va avea o nouă oportunitate de câștig dacă scapă de concurența Israelului.

Capitolul 27 descrie bogățiile Tirului și reprezintă o avertizare despre atracția puterii și a luxului. Tirul era prosper în afaceri, avea un comerț înfloritor (cf. 27:5-25), avea un buget bun pentru apărare, avea o flotă impresionantă de corăbii (e comparat cu o corabie, 27:5-9), construcții grandioase, servicii de calitate, un bun program de educație, foloseau veștminte de lux, aveau locuințe frumoase, hrană îmbelșugată.

Ai succes? Cât de vulnerabil ești față de beneficiile lui? Te poate face nerecunoscător față de Dumnezeu? În ce fel recunoști tu că darurile vieții, înțelepciunea, frumusețea, puterea, câștigul vin de la Dumnezeu? Ai lăsat cumva egoismul și mândria să îți strice relațiile? Gândește-te la câteva domenii din viața Bisericii unde mândria și-ar putea face loc. Ce ar fi de făcut în aceste privințe?

Mândria bogăției își are rădăcina chiar în persoana decăzută a lui Satan (numit în Isaia 14, „luceafăr strălucitor”, iar în Ezechiel 28, „heruvim ocrotitor”). Ezechiel 28:1-10 descrie decăderea prințului Tirului, iar 28:11-19 descrie decăderea împăratului Tirului și pedepsirea lui în cuvinte neobișnuite: heruvim ocrotitor, cel mai glorios din Eden, ceea ce duce cu gândul la Satan (atunci, împăratul Tirului era Ethbaal II; Izabela, fiica lui Ethbaal I, fusese soția regelui Ahab). Înainte de cădere, Satan avea acces în prezența lui Dumnezeu, era împodobit cu pietre prețioase (vezi Ierusalimul nou, Apoc. 21:19-21), era puternic, înțelept. Căderea Tirului se aseamănă cu cea a Babilonului, și reprezintă aici și căderea lui Satan (Apoc. 18:10-24). David se roagă așa în Psa 19.13. „Păzește... pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari”.

Septembrie

1, 31:1-14, 32:20-32, Avertizează asupra mândriei politice (Egipt și Asiria), 29:3, 14-16 (Ez.29-32)

Israel avea nevoie să își aducă aminte că nu înțelepciunea proprie, influența și bogăția te fac o putere în viața politică a lumii. În Scriptură sunt multe exemple despre corupția puterii și efectele negative ale mândriei politice: regele Solomon a încercat prin multe căsătorii politice să asigure pacea regatului, regele Ezechia a încercat să își facă un aliat din Babilon și i-a arătat toate bogățiile (Isaia 39).

Domnul judecă aici și Egiptul pentru mândria sa. Egiptul se credea creatorul și stăpânul Nilului, credea că are forța unui crocodil în adâncul apelor și a unui leu pe uscat (cap.29 și 32). Domnul îl judecă și îi micșorează puterea, îi împrăștie pe egipteni în lume, ca să își aducă aminte că Domnul este Dumnezeu, deși le vestește și o restaurare (29:13-16, vezi și Egiptul, Asiria și Israel, în Isaia 19:23-25).

Și Asiria este judecată de Dumnezeu, fiind comparată cu un copac frumos plin de ramuri, care ajunge să fie sfărâmat, uscat și coborât în locuința morților (31). Domnul o dă ca exemplu Egiptului, ca să știe că orice țară care se nu încrede în Dumnezeu, va înțelege că puterea și viitorul îi vin doar de la Dumnezeu. Ambele țări sunt confruntate cu coborârea în locuința morților (Egipt, 32:7-16, Asiria, 31:15-18) și în acest moment apar ecouri din pedepsirea mândriei Tirului și din pedepsirea mândriei lui Satan (apar iarăși referiri la Eden, nu la istoria propriu-zisă). În 32:17-32 mai multe națiuni sunt mustrate în mod asemănător (Meșec, Tubal, Edom, Elam, Asiria, Sidon, Egipt).

Marea lecție a avertizării împotriva mândriei politice este că deși este folositor să ai aliați, nu trebuie să te încrezi în oameni: cel mai mare aliat este Dumnezeu, de aceea, caută alianțe după voia lui. Ferește-te de alianțe cu cei răi și necredincioși, fără caracter.

Să ne rugăm pentru alianțele României, pentru conducătorii țării, pentru libertățile din țară. Domnul să ne facă apărători ai credinței și ai libertății, ai evangheliei și ai sfințeniei în Europa.

Gândește-te la prietenii și aliații economici, politici pe care îi ai. Cât de mult sunt afectate aceste relații ale tale de mândrie politică? Cât de mult ceri călăuzire și binecuvântare lui Dumnezeu în ceea ce faci? Proverbe 3:5-7, spune: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! 6. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.7. Nu te socoti singur înțelept, teme-te de Domnul, și abate-te de la rău!”. Încredințează-i Lui planurile tale.

8, 33:1-9, 34:1-16, Verifică-ți integritatea slujirii, 33:8-9, (Ez. 33-34)

Transparența și integritatea sunt două calități esențiale pentru viața creștină victorioasă. În contrast cu ele, corectitudinea politică sau pur și simplu, ipocrizia, te fac să ascunzi adevărul, să construiești o imagine publică falsă, în scopul de a avea o carieră de succes. Trebuie și să fim atenți și să evităm formalismul, superficialitatea și lipsa de dragoste slujitoare. O Biserică sănătoasă are aceste două calități: integritate în mesaj și seriozitate în slujire, și despre ele este vorba în Ezechiel 33-34.

În ce privește integritatea, Dumnezeu cere să o vadă în cel credincios și în mod special, în cei ce vestesc evanghelia (33:1-20, mai ales 11-13). Dumnezeu vrea întoarcerea păcătosului ca să trăiască, nu pedepsirea și moartea lui (33:11). De aceea, noi avem de transmis mesajul mântuirii în mod responsabil, iar cel ce le ascultă are nevoie să răspundă la fel, cu responsabilitate.

Pentru oamenii drepecți, succesele de ieri nu trebuie să ia locul nevoiei de neprihănire în prezent. Cine a fost credincios ieri, trebuie să continue și azi. Sfințenia adevărată este perseverență, ține toată viața: „Fii credincios până la moarte și vei primi cununa vieții”. Ce se poate spune despre un om care a fost credincios în tinerețe, dar apoi îl părăsește pe Dumnezeu?

Fiecare veac și popor are păcatele lui: care credeți că sunt păcatele frecvente și evidente ale societății noastre? Există presiuni din partea societății să nu transmitem în mod consecvent avertizările Domnului, cuvântul evangheliei? Ezechiel ne arată că binecuvântările Domnului sunt date celor credincioși și perseverenți, nu celor care au vorba dulce, dar nu trăiesc în ascultare (33:21-33). Crezi că aceste cuvinte sunt spuse doar lui Israel, sau și credincioșilor de astăzi?

Capitolul 34 este dedicat muștrării conducătorilor care nu slujeau poporul după voia lui Dumnezeu. Prin „păstori” aici se înțelege orice lider: preoți, împărați, dregători, profeți, învățători. Astăzi, darul de păstorire este unul din darurile date de Dumnezeu Bisericii (Efeseni 4:11-13; 1 Petru 5:1-4; Fapte 20:17, 27-30). Păstorul cel bun (lider, învățător, pastor, misionar, etc.) învață, dă hrană spirituală, avertizează, dă direcție, caută pe cei rătăciți sufletești și bolnavi, îi ajută. Păstorul fals face exact invers: nu dă hrană, nu ceartă, nu învață, nu dă direcție, nu caută pe cei care greșesc. În Ezechiel Domnul este păstorul cel bun (34:10-16, 23-31). Ce putem învăța din felul lui de păstorire?

15, 36 :6-15 ; 22-32 ; 37:1-14, Așteaptă trezirea spirituală, 37:26-27, (Ez. 35-37)

În vremuri de libertate, dar și în vremurile de criză și robie, așteptarea cea mai normală pentru cei credincioși este să ne întoarcem spre Domnul și să căutăm prezența Lui, binecuvântarea Lui, zile de învioreare spirituală și restaurare.

În timp de libertate trebuie să facem lucrul acesta, pentru că nu există libertate deplină fără prezența Domnului și fără ascultare de El. Și în plus, există primejdia să îl uităm pe Dumnezeu când totul merge bine. În vremuri de criză, de asemenea, este nevoie să ne rugăm pentru trezire spirituală, pentru că nu există restaurarea vieții, personală și a comunității, decât prin prezența și binecuvântările Domnului. Iată câteva motive ca să ne rugăm întotdeauna pentru timpuri de învioreare spirituală:

Primul motiv este că doar Domnul poate binecuvânta țara într-un mod durabil. Omul sfințește locul, zice un proverb românesc, dar Dumnezeu dă putere și trăinicie acestei sfințiri, El este cel care dă binecuvântări peste țară. Din cauza păcatului omenesc, vine și blestemul peste pământ (Eden, Sodoma și Gomora, chiar și Israel, etc.). Din cauza binecuvântării lui Dumnezeu, o dată cu pocăința noastră vine și belșugul, hrana, sporul bun al populației, progresul. Domnul este gelos pentru lumea creată de El, era gelos pentru Israel, este gelos pentru noi, pentru Duhul pe care l-a pus în noi (Iacov 4:4-5; 2Corinteni 11:2, Zaharia 1:14-15).

În al doilea rând, să ne rugăm pentru că Domnul este cel ce poate da nu numai ploaie și soare peste toți (Matei 5:44-46), ci și curăție, inimă nouă, duh de viață, toate din pricina Numelui său (35:22). El a putut să ne iubească chiar pe când eram noi păcătoși și răzvrățiți (Romani 5:8). Mântuirea și iertarea noastră vin peste noi doar din cauză că Dumnezeu își ne iubește și își ține promisiunile. El este credincios și drept, la El se găsește îndurare și, de aceea, trebuie să ne rugăm pentru trezire spirituală.

În al treilea rând, Domnul dă viață nouă – și unui om, și unui popor, iar secretul este înnoirea prin Duhul Sfânt. Aceasta este o renaștere venită de sus. Te bazezi în viață pe plinătatea Duhului Sfânt? Descrie lucrarea Duhului Sfânt în 36:22-27 și în 37:1-14 (vezi de câte ori se amintește cuvântul „duh”). Duhul aduce viață, coeziune, mișcare, prospețime. Aștepti și te rogi pentru trezire spirituală?

22, 38:1-12, 39:1-11, Recunoaște suveranitatea Domnului, 39:21, (Ez. 38-39)

Capitolele 38-39 sunt, în felul lor, surprinzătoare. Ele conțin câteva mesaje importante pentru un popor care nu există încă, către un

conducător care încă nu a apărut, dar va veni și va organiza o alianță de popoare, care încă nu există, care va ataca Israelul în ultimile zile ale acestei istorii. Numele prințului este Gog, iar țara este Magog, așezată undeva în nord-estul Turciei de astăzi, iar numele acestea sunt doar orientative. Felul în care sunt preluate numele Gog și Magog în Apocalipsa 20 :8, arată influența acestei viziuni și că Dumnezeu nu și-a schimbat mesajul, în timp.

Mai întâi, aceasta înseamnă că Dumnezeu nu judecă doar Egiptul, Asiria, Elamul, Babilonul, Edomul, Tirul și Sidonul, popoarele din trecut sau din prezent, dar și popoarele care încă nu au apărut. El conduce întreaga istorie și o vede de la început până la sfârșit, și vorbește despre lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi (Romani 4 :17).

În al doilea rând, în aceste capitole se vede că nimeni nu se poate sustrage planurilor lui Dumnezeu. Oamenii care se lasă înșelați de Diavolul și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu sunt mândri, sunt cruzi, sunt înșelători, n-au credință, sunt desfrânați și cred că sunt independenți, autonomi. Ezechiel 38-39 arată că, de fapt, nu sunt de loc independenți, vezi 38:4-7 și 39:2. Pentru cei care îl resping, Dumnezeu crează condiții irezistibile în care acționează tot după voia sa divină. Așa se face că Faraon a fost împietrit, pe timpul lui Moise, ca să nu dea voie poporului să plece, iar judecata Domnului a fost și mai evidentă. La fel, în 2 Tesaloniceni 2:11-12 se spune că El le va trimite celor necredincioși o lucrare de rătăcire, o minciună prin care se vor înșela singuri.

Să nu crezi că cineva se poate sustrage credinței în Dumnezeu și judecății Lui : ori crezi în El, ori vei crede în lucruri mult mai slabe și te vei înșela singur. În ce privește planul lui Dumnezeu pentru istoria omenirii, El a făcut din Israel poporul prin care aduce mântuire tuturor oamenilor, prin Isus Hristos, dar și poporul cu ajutorul căruia va judeca omenirea răzvrătită. De aceea, merită, ca Biserică, să ne rugăm pentru evrei, pentru pacea Ierusalimului.

În final, există două mese la care poți participa : masa victoriei, a lui Dumnezeu și a Fiului său, când va reveni pe pământ (Apoc. 19 :9), și masa înfrângerii, care apare în capitolul 39 :27-24, și în Apocalipsa 19 :17-21. Compară cu Apocalipsa 3 :20. Și Psalmul 23 vorbește despre masa mântuirii. Merită să îi fim recunoscători lui Dumnezeu pentru masa de nuntă veșnică la care ne cheamă.

29, 43:1-12, 18-27, Prețuiește planul divin de mântuire, 43:10 (Ez. 40-44)

Capitolele 40-48 se referă la rezidirea Templului, a Ierusalimului și la împărțirea țării ca moștenire în viitor, la viața noului Israel. De obicei, măsurarea unui obiectiv, ca în 40:3-4, înseamnă informații despre planul lui Dumnezeu de mântuire și are un mesaj de judecată, dar și reconstrucție. Așa a fost în cazul construirii corabiei lui Noe (Geneza 6:16-32), la darea Legii când Dumnezeu i-a arătat lui Moise schema cortului întâlnirii (Exod) și, de asemenea, în cazul viziunii arătate lui Beltșațar când apărut pe zid cuvintele legate de evaluare: numărat, numărat, cântărit și împărțit, Daniel 5:5-30.

Pentru unii interpreți, profețiile de aici înseamnă că va mai exista un templu în istorie, așa numitul Templu al mileniului, care va respecta măsurile din Ezechiel. Ei susțin fie că aceste templu va fi un centru de studii biblice și de închinare, fără jertfe, fie că – dacă se iau în considerare precizările despre jertfe, atunci vor fi și sacrificii aduse la noul templu. Întrebarea este cine mai are nevoie de jertfe, după moartea pe Cruce a mântuitorului Isus? De aceea, există și a doua interpretare, că măsurile au doar un mesaj simbolic, deoarece după jertfa lui Isus, Templul lui Dumnezeu este Biserica, temelia este a profeților și apostolilor, iar piatra din capul unghiului este mântuitorul Isus Hristos însuși.

Scopul mântuirii este ca slava lui Dumnezeu să poată locui din nou cu oamenii (43:1-5), într-o omenire sfințită, credincioasă (Isaia 7:14, Matei 1:22-23, vezi și 48:35). Hristos în noi, între noi, este nădejdea slavei (Coloseni 1:26-29). Cum te bucuri de prezența lui Dumnezeu în tine? Cum iei parte la marile lucrări ale mântuirii lui Dumnezeu (fiecare om are partea lui, ca Ieremia, Ezechiel, și Daniel în generația lor)? Care este slujirea ta în Biserică?

Noii leviți sunt chemați la o slujbă nouă, sfințită, restaurată (44:10-31). Ei trebuie să fie îmbrăcați în in curat, ca să nu transpire sudoare omenească în timpul slujirii lor (44:17-18): este curată slujirea noastră sau e plină de resentimente și instincte omenești? Gândește-te cu ce fel de inimă aducem noi închinarea în Biserică, în grupuri, în programe! Cât de echilibrată este viața ta în societate (44:20-23)? Bucură-te de manifestarea continuă a prezenței lui Dumnezeu (44:4-5), de creșterea Bisericii, de planul măreț de mântuire, care se desfășoară generație după generație și întreabă-te care este contribuția ta, care sunt standardele slujirii tale? Are Dumnezeu poziția centrală în viața ta?

Octombrie

6, 47:1-23, Nădăjduiește în venirea Împărăției lui Dumnezeu, 47:12, 21-23, (Ez. 45-48)

În mod clar, cartea Ezechiel se încheie într-o notă de așteptare mesianică puternică, plină de nădejde. Templul lui Mesia este foarte mare, încăpător, este însăși Biserica, poporul răscumpărat de Dumnezeu din mijlocul tuturor popoarelor (dimensiunile sale sunt mult mai mari decât cele date de Solomon, vezi cap. 45). Apoi, în Ezechiel 48:17-21, 30-35, sunt date câteva măsurători ale cetății-capitală, ale Ierusalimului (lungime și lățime de aprox. 70 km; pe timpul lui Ezechiel, Ierusalimul avea cel mult 7-8 km lungime. De asemenea, în Apocalipsa 21:2-27, Noul Ierusalim are o lungime și lățime - și înălțime - de 2400 km, o asemenea construcție acoperind aproximativ o jumătate din Europa sau din Statele Unite).

Viziunea dată lui Ezechiel anunță ziua în care mântuirea lui Dumnezeu a venit pentru toate popoarele. De aceea, țara lui Israel nu este împărțită, în această viziune, doar între cele 12 seminții, ci sunt incluși toți credincioșii veniți din restul popoarelor lumii, care au, și ei, drept egal de moștenire (47:22-23). Așa cum spune Petru, moștenirea cerească este păstrată pentru noi până la venirea lui Isus (1Petru 1:3-9).

În lumea nouă, mântuită, există loc pentru leviți, slujitorii Casei Domnului, și pentru domnitori (45:5-8). Ambele categorii au reguli speciale de dreptate și sfințenie (45:9-27; 46:1-24). Este foarte interesant că se vorbește despre mai mulți domnitori, nu doar despre unul (45:8-9). Acest mod de adresare, arată, din nou, simbolic, că este vorba despre Biserică, unde am fost chemați să fim o preoție împărătească, un popor al lui Dumnezeu.

În Ezechiel 47:1-12, în mod special, se descrie cum din Templu începea să curgă un râu aducător de viață, Râul vieții. El devine așa de adânc încât nu mai putea fi trecut (47:5). Toate detaliile aduc aminte de râul Ierusalimului, din Apocalipsa 22:1-7. În final, numele nou al Ierusalimului, din Ezechiel 48:35, este foarte frumos: „Dumnezeu este aici”.

Ne așteaptă, astfel, o lume nouă cu dreptate între oameni, cu mântuire pentru oameni, o lume plină de gloria și prezența lui Dumnezeu, de viață. Apele vii ale Duhului Sfânt și ale evangheliei ar trebui să ne umple de bucurie și acum. Părtășia cu credincioșii din toate popoarele ar trebui să ne însuflețească și acum. Mărimea Bisericii

care este aproape peste tot în lume, ar trebui să ne însuflețească și acum. În ce fel prin Biserica noastră se poate simți împărăția prezentă și viitoare a lui Hristos? Sunt semnele acestea prezente și între noi? Se simte Râul vieții? Cum ar trebui să se simtă? Se vede slujirea frumoasă și atentă a noilor leviți? Se vede dreptatea și tăria sfântă a noilor domnitori?